

Робота учасників регіональної історико-патріотичної акції «Славетні сини
Сокальщини! Герої не вмирають!».

Пам'яті Володимира Томчишина.

Автори роботи: Когут Софія, Соловій Вероніка, учениці 7-А класу Сокальської
загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів №4

Керівник роботи: Калитовська Ірина Павлівна, вчитель психології Сокальської
загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів №4

Протягом восьми років росія захоплювала мирні українські міста та
вбивала жителів на сході і в Криму. 24 лютого 2022 року російські війська
почали бомбардування та ракетні обстріли вільних українських міст – щоб
стерти Україну з мапи світу.

Тисячі поранених, сотні жертв серед цивільних... З метою зберегти
пам'ять про кожного та кожна чия життя обірвалося через війну росії проти
України була створена платформа пам'яті. Меморіал(1).

Щоб більше дізнатися про кожного хто був вбитий російською армією ми
зайшли на сайт «Платформа пам'яті. Меморіал»(додаток 1) і до сліз зворушили
поетичні рядки присвячені Герою: Пам'яті Героя Володимира Томчишина.

Вже здавалось, війна за плечима

(хоч її називали АТО)...

В мріях вже будувалась хатина,

І про смерть ще не думав ніхто.

Але ворог так підло і люто

Вдерся в хату, Україну його.

Знов покликав туди чорний лютий,

Де вирує пекельний вогонь.

Капітан був душею із домом

Його дух бойовий не згасав.

Побратими же кликали Томом,

Як він рідну країну спасав.

Наш поклін тобі й шана, Володю

За життя, що віддав на пожертву,
До небес лине: Слава Герою!
О, Герої не відають смерті!

Галина Хохонь

Хто ж він, Герой – Володимир Томчишин. На сайті «Платформа пам'яті. Меморіал» написано:

«Солдат Володимир Томчишин загинув 29 жовтня 2022 року під час виконання бойового завдання поблизу села Берестове на Харківщині. Життя воїна обірвав ворожий артилерійський обстріл. Захиснику було 44 роки. Володимир народився у селищі Жвирка, Львівської області.»

До річниці загибелі нашого земляка, уродженця Сокальської землі ми вирішили дізнатися більше про Володимира Томчишина і увіковічити його ім'я у книзі пам'яті Героїв Сокальщини.

Тому першим місцем куди ми відправились – це була Жвирківська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів. Володимира Томчишина тут пам'ятають усі. Класний керівник Тетяна Юріївна Шустакевич розповіла нам: «Володя був дуже добрим хлопцем, добросовісним учнем, щирим товаришем. Мав багато друзів. Був безумовним лідером»... Сльози застидали очі класного керівника, класні фотографії тремтіли у її руках! Щирий погляд, усміхнене обличчя ... Таким назавжди Володя Томчишин залишиться у пам'яті своїх однокласників та педагогів!

Саме класний керівник дала нам адресу мами Томчишин Галини Петрівни, яка проживає зараз сама. З болем, але з гордістю згадує сина Героя. Адже кожен куточок родинного обійстя дихає спогадами: тут Володя зробив свої перші кроки, за цим столом робив колись уроки, багато речей в будинку ремонтував своїми руками, вони в нього були золоті. А ще найбільше його захоплення в дорослому віці було мисливство! Добре вчився в школі, закінчив Львівський державний університет внутрішніх справ. Працював у правоохоронних органах, дослужив до звання капітана.

На стінах кімнат багато фотографій Героя різного віку. Нашу увагу привернули сучасні дитячі фотографії. І тут у пані Галини тепліють очі, з'являється надія, адже це онуки, діти Володі: син Ярослав, доньки Софія та Меланія. Це, за словами пані Галини, її майбутнє, її опора!

Побувавши на малій батьківщині Героя не могли не зайти до старости Жвирківської громади пані Наталії Тимошенко. Пані староста пам'ятає Володимира Томчишина, як людину, яка завжди дбала про благоустрій рідного селища, щонеділі зустрічались в церкві. Зі слів пані Наталії: «Брав участь в АТО на Донбасі. З початком повномасштабного російського вторгнення Володимир приєднався до лав територіальної оборони. Згодом став бійцем 63-ї окремої механізованої бригади ЗСУ. Був гранатометником. Володя був військовим протягом усього свого життя. Хороша людина. З 2014 року був у зоні бойових дій. Загинув за Україну. Побратими називали його Том або по – братськи Томік.»

Пані Наталія розповіла нам ще одну цікаву історію з такого короткого але разом з тим яскравого життя Володимира. Виявляється свою долю він зустрів тут: у стінах Жвирківської селищної ради. Тому подальший шлях наш прямував у село Забужжя. До дружини пані Ірини.

Будинок пані Ірини зачарував не тільки своїм теплом, затишком, але ми відчули себе у музеї пам'яті! За такий короткий період часу вона зуміла зібрати всі фото, відео з воєнного життя Володимира. Окремої уваги заслуговує телефонна переписка, особисті речі героя, медаль «Учасник АТО»(додаток 2)! Саме до пані Ірини з лінії вогню був зроблений останній дзвінок Володимиром. Про самого Володимира пані Ірина згадує з теплотою та вдячністю. Громада Забужжя, щоб вшанувати пам'ять про Героїв односельчан які віддали своє життя за Україну у війні з російським загарбником встановили у центрі села меморіал (додаток 3). Серед імен Героїв є ім'я Володимира Томчишина. Там завжди живі квіти, свічку пам'яті запалили і ми.

Для того, щоб ближче познайомитись з родиною Героя, ми запросили пані Ірину з дітьми до нас у школу (додаток 4). На зустріч із семикласниками.

Син Героя Ярослав (додаток 5), як дві краплі води схожий на свого тата, в руках тримав шеврон. Це найбільший скарб який хлопчик отримав від командира 63-ьої механізованої бригади на згадку про батька. Пані Ірина принесла нам показати бойову каску Володимира. Колишня дружина пригадує добре серце Володимира, безмежну любов до дітей. Мрії та плани на майбутнє.

Прийшовши додому ми розповіли батькам про свою пошукову роботу і виявилось, що тато однієї з нас (Софії Когут) був дуже близько знайомий з Володимиром Томчишином.

Михайло Когут, старший лейтенант згадує про роки спільної праці пліч-о-пліч у правоохоронних органах з майором Володимиром Томчишином: «Відповідальний, гостинний, уважний до своїх товаришів. Завжди готовий прийти на допомогу. Колишні співробітники не можуть змиритись з тим, що Володя відійшов у засвіти». Такими ж хорошими та теплими словами згадують Володимира і побратими з котрими в окопах, гарячих точках захищав нас та нашу Батьківщину Герой.

Козак Іван та Василь Войтюк згадують, що служили разом в АТО на Донбасі. 24 лютого 2022 року з першого дня повномасштабного вторгнення вступили всі разом до лав тероборони. Згодом були переведені до 63-ї окремої механізованої бригади ЗСУ. Володя був гранатометником. Захищали Україну у всіх гарячих точках, куди відправляли їх по наказу: тяжко було в Лимані, але вистояли. А загинув Герой 29 жовтня 2022 року під час виконання бойового завдання поблизу села Берестове на Харківщині. Життя воїна обірвав ворожий артилерійський обстріл.

Місцевий Сокальський часопис Голос з-над Бугу зробив сторінку пам'яті Володимира Томчишина у листопаді 2022 року (2).

«Справжній патріот вірний син України загинув від отриманих множинних важких поранень внаслідок артилерійського обстрілу. Він віддав своє життя за нашу Батьківщину, за мирне життя кожного з нас. Ми завжди повинні пам'ятати якою дорогою ціною наші воїни виборюють перемогу» , - так нам розповіли про Героя у Сокальській міській раді.

«Мужній, самовідданий, коли в нашу країну прийшла страшна біда, він в числі перших взяв в руки зброю, щоби захистити свій край та територіальну цілісність і незалежність України», - розповів нам начальник першого відділу Червоноградського РТЦК та СП Любомир Бродюк.

Сокальщина на колінах зустріла Героя, який повернувся на рідну землю на щиті.

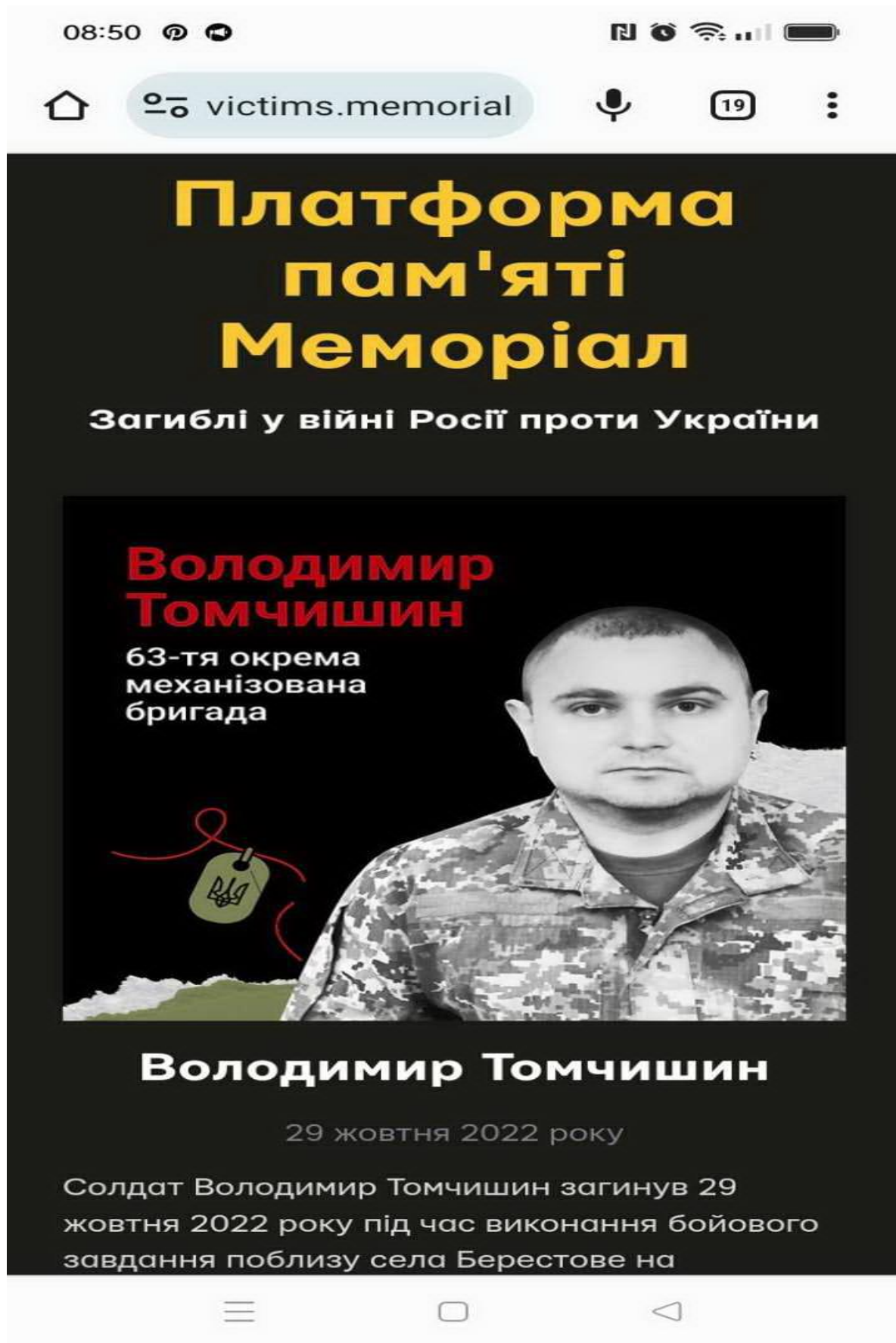
Світлий, добрий спомин про звитяжних захисників України назавжди залишиться в серцях та спогадах бойових побратимів, рідних, земляків Героїв.

Герой Володимир Томчишин закарбувався в наших серцях як приклад мужності, патріотизму!

Вічна і світла пам'ять Герою!

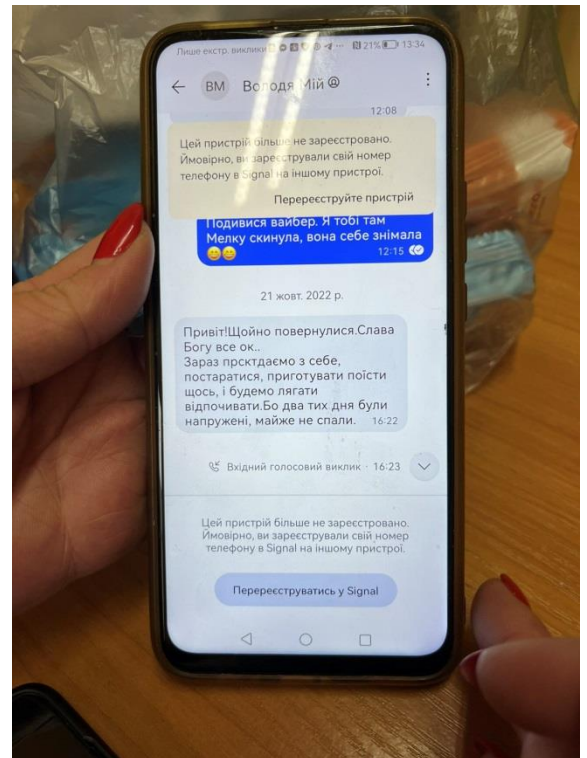
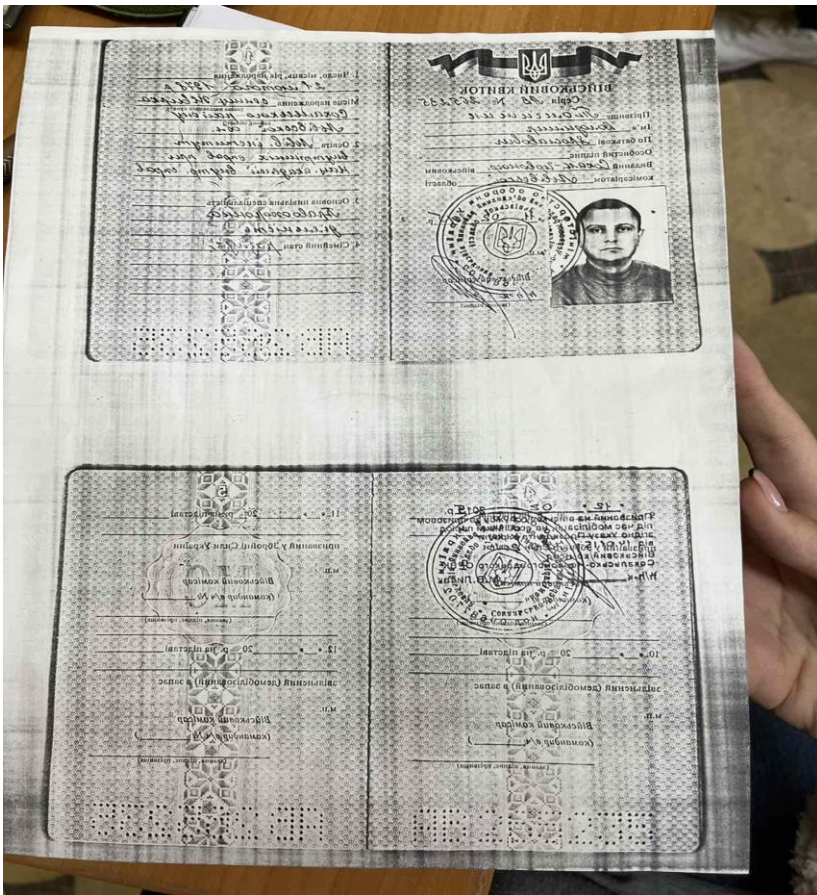
Використані джерела:

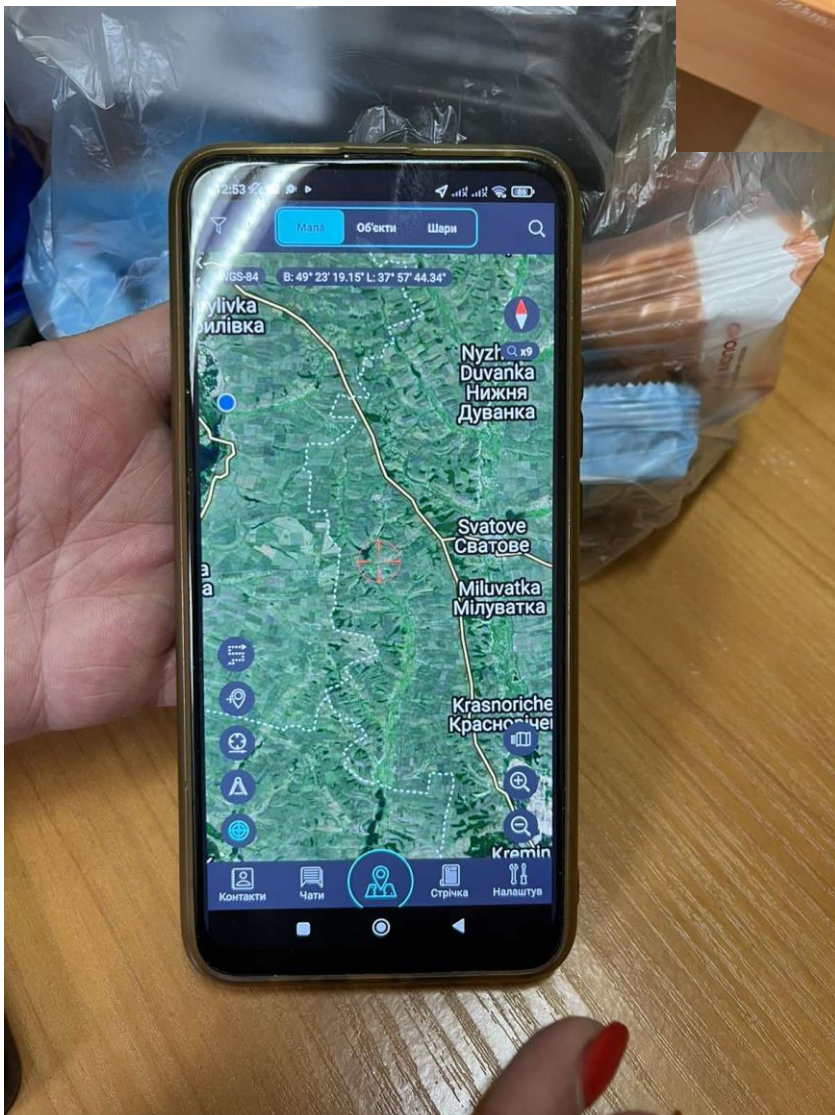
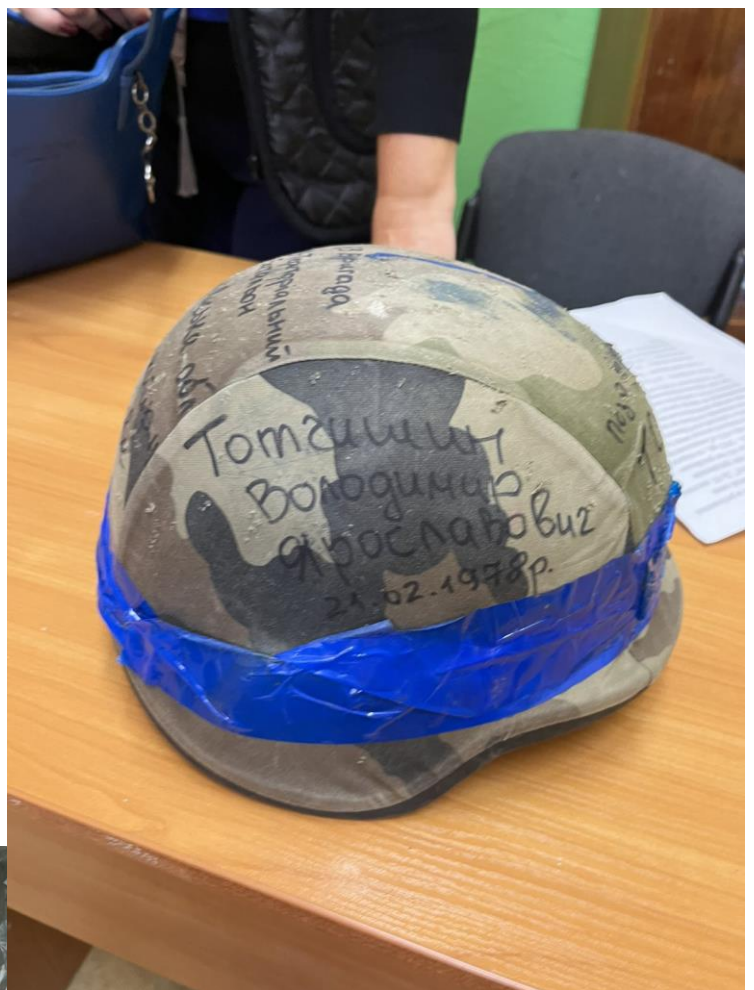
1. <https://www.victims.memorial/>
2. <https://golosznadbugu.com/>

Додаток 2

Додаток 3

Додаток 4

Додаток 5

